

Petra Braunová

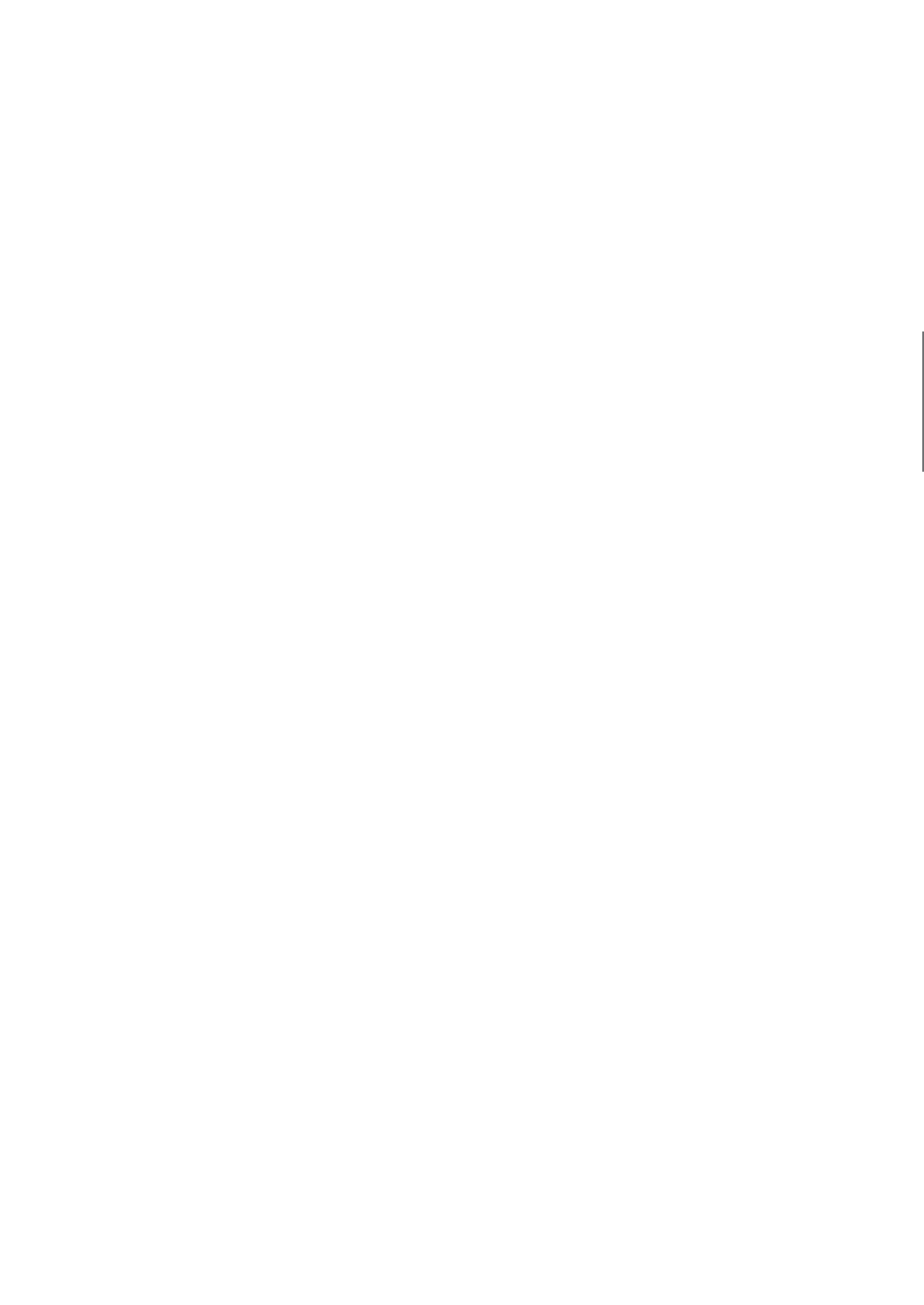
3333 km

k Jakubovi

Ilustroval Nikkarin

ALBATROS

ALBATROS

Petra Braunová

3333 km

k Jakobovi

Podle deníku Mirka Korbela

Ilustroval Nikkarin

ALBATROS

© Petra Braunová, 2014
Illustrations © Nikkarin, 2014

www.petrabraunova.cz

ISBN 978-80-00-03695-3

49 DNÍ PŘED

Když od nás táta odešel, byly mi dva roky. Nechtěl jsem ho pustit, věšel jsem se na něho a řval jsem jako tygr. Táta mě prý nemilosrdně nadzdvihl, až ze mě slítly punčocháče, a odhodil mě v ložnici na postel. Pak se vrátil do chodby, popadl kufr a práskl dveřmi. Tolik vyprávění babičky Olgy. Nemůže bývalého zetě ani cítit.

Já si nepamatuju nic.

Máma o tom, jak táta odešel, nikdy nemluví. Tvrdí, že některé věci děti vědět nemají. Pokud se k nějaké krizové situaci nachomýtnou, je dobře, že příroda dokáže milosrdně zařadit, aby na ni zapomněly. Máma se s babičkou kvůli tátovi nikdy nehádá.

„Važ si toho,“ nabádala mě babička. „Co se týká tvého otce, je tvoje matka odporně asertivní. Já bych ho během prvních vteřin rozhovoru zabila.“ Pak na mě pohlédla vyzývavě: „Nechápu, že moje dcera dokáže diskutovat s jakýmkoli kreténem.“

Babička by se ve firmě, kde pracuje máma, nemohla ani objevit. Každému říká, co si o něm myslí, a málokdy je to vhodné.

„To je tedy nápad, jít do divadla s takovým účesem!“ vykřikla například v Národním, kam mě vzala na představení Naši furianti a kde před námi seděla dáma s vysoko vyčesanými vlasy. „Člověk zaplatí za lístky majland a pak musí zírat do drdolu!“

Dlouho jsem si myslel, že asertivní znamená prolhaná, než jsem si na Googlu zjistil pravý význam toho slova. Máma prošla několika kurzy asertivity a hádat se s ní je velmi těžké. O tátovi mluví hezky. Jako o někom, kdo splnil svou povinnost tím, že mě přivedl na svět.

„Jestli chceš, aby ti někdo pravidelně platil alimony a vídal

The Google logo is displayed in its characteristic multi-colored font, with each letter in a different color: G (blue), o (red), o (yellow), g (blue), l (green), e (red).

se s tvým dítětem bez zbytečných emocí, nesmíš mu nadávat,“
řekla mi na vysvětlenou máma.

„Tvůj táta je ignorant! Jako většina mužů,“ řekla mi babička,
když jsem se ptal, jaký otec je.

„Nemluv s ním takhle!“ ozvala se máma.

„Jen ať to slyší. Když mu to neřekneš ty, musím to udělat já.“

Babička Olga si rozhořčeně upravila odbarvené rezavé vlasy. Je přesvědčená, že mužské plemeno by se mělo vyhubit. Je taky rozvedená a dlouho si nemohla zvyknout, že se děda Vlasta znovu oženil. Vzal si o pětadvacet let mladší kolegyni z práce a má s ní dvojčata.

Dědu Vlastu mám rád. Přichází za námi sice jenom jednou za rok před Vánocemi, ale podá mi obálku, v které je pečlivě sli-
sovaných deset stokorun, tak jak je děda během roku naspořil. Když jsem pochopil, že ho těší bavit se o jeho klucích, vždycky se na ně ptám. Nikdy jsem je neviděl a doufám, že ani neuvidím. Děda hned sáhne do kapsy pro mobil a ukazuje mi desítky fotek.

„Tohle je Filípek, tohle je Martínek, tohle je Martínek, tohle je Filípek.“

Oba kluci jsou stejní, mají rovnátka a slabý zrak. Je možné, že doma je rozeznávají podle barvy obrouček brýlí. Děda s nimi vyvádí psí kusy, jezdí na saních, bere je na kánoi, dokonce s nimi spí pod stanem a vaří na ohni. Myslím, že na něho babička Olga pořád krutě žárlí. Jednou jsem se ho tajně zeptal, jaký je můj táta.

„Tvůj táta je fajn,“ vypadlo z dědy.

„A proč odešel?“

„Protože... protože má jiný názor na svět,“ řekl děda opatrně a ihned se vrátil k fotkám.

Chtěl jsem se ho ještě zeptat, proč s tátou zmizeli i jeho rodiče, protože babičku a dědu z tátovy strany jsem v životě neviděl. Ale děda byl mými otázkami vyvedený z míry, tak jsem ho nechal.

„Není ti to líto?“ zeptala se mě máma, když nám děda Vlasta ukazoval fotky z Českého lesa, které byly podle něho obzvlášť povedené. Filípek na stromě, Martínek pod stromem. Filípek na šutru, Martínek pod šutrem a tak dál. „Kdybys chtěl, děda by tě vzal s nimi.“

Mně to ale vůbec líto není a nikdy bych s desetiletými kluky, notabene s vlastními příbuznými, na žádný výlet nejel. Nedovedu si představit, že mi nějaký usmrkanci budou říkat „strejdo“. Je mi dobře doma, u počítače, v osmém patře našeho paneláku. Máme velký čtyřpokoják, nikdy jsem nepřemýšlel, jestli jsme chudí, nebo bohatí, ale když u mě byl na návštěvě spolužák Michal, dost zíral. „Co dělá tvoje máma?“ zeptal se tehdy. „Proč?“ – „Že máte takový luxusní byt.“ Rozhlídl jsem se po bytě. Normální pokoj. Starožitný nábytek po bůhvíkom a na stěnách obrazy. Zeptal jsem se mámy, jestli si myslí, že máme luxusní byt.

„Kdo se tě ptal?“

„Jeden kluk ze třídy.“

„Který?“

„Michal.“

„Michal Vrána?“

„Jo.“

Máma jako obvykle nic neřekla. Až později jsem se dozvěděl od holek ze třídy, že rodiče Michala se rvou jako koně a bydlí v nemožném rozflákaném činžáku v jakémsi podnájmu. Na třídní schůzku prý jednou přišla paní Vránová totálně namol. Až potom jsem si všiml, že Michal nosí třeba celý týden jednu mikinu s oškubanými rukávy, které cucá během vyučování. Michal je hrozný nerv.

Máma i babička Olga pořád nenápadně zjišťují, jestli se bez táty netrápím.

Netrápím, ale zajímalo by mě, proč odešel. Mámu miluju a nedovedu si představit, že bych ji opustil. Ale syn a manžel jsou asi něco jiného.

„Protože ho pátilo dobré bydlo!“ vysvětlila mi babička Olga, když mi bylo pět, a já tenkrát marně přemýšlel, co ho v našem bytě mohlo pálit.

Vysvětlení tohoto rčení se mi dostalo až ve škole. Je pravda, že v téhle větě jsem pak v diktátu nikdy chybu neudělal.

Na tátovu obranu musím říct, že mi nikdy nechyběl. Bylo mi úplně jedno, že zmizel. Nemám vůbec syndrom opuštěného dítěte, nejsem frustrovaný, jak veřejnost matou některá média a charitativní organizace. Když někoho nemáte a neznáte, nemůže vám chybět. V naší třídě je minimálně polovina dětí z rozvedených manželství a nikdo z toho nemá žádnou újmu. Ani Jandáková, která je ve střídavé péči a která prý kvůli tomu pravidelně omdlívá. Tenhle trik jí nikdo nevěří, ani chemikářka Fastová, ale když se Eva sveze na začátku hodiny pod lavici, podle současných zákonů ji Fastová prostě musí odvést do ředitelny. Eva pak přichází ke konci hodiny, tváří se důležitě, u nosu si tiskne kapesník. Eva má z chemie čtyřku, a kdyby tu a tam včas neomdlela, propadla by.

Nemám žádné sourozence, protože to táta s mámou nejspíš

nestihli, a máma si od rozvodu nikoho nepustí k tělu. Jsem rád, protože sousedka k nám občas vrazí malého Vojtu, který se na mě věší a nedá mi pokoj. Sousedka je taky rozvedená, každou chvíli mámě vzlyká v kuchyni do kafe a vykládá, jak je těžké dneska sehnat chlapa. Občas se nad tím zamyslím, ale když si jako chlap představím, že bych měl žít se ženou, z které pořád odpadávají umělé nehty, která se hlasitě hihňá a má nemožně uřvaného syna, chápu, že se jí muži vyhýbají.

Trochu se divím, že je sama moje máma, protože je pěkná hnědooká blondýna, chytrá, má dobrou práci a já se určitě nechovám jako rozmazlený fracek. Máma je na mě dost přísná a odmalička mě nutila sportovat. Možná má něco s Markem, to je kolega z práce, který s námi jezdí na kole. Je docela prima, vyhovuje mi, že se mě nikdy neptá na školu, ani na holky, ale zajímá ho, jenom kolik jsme o víkendu s mámou ujeli, a jestli trénujeme na domácím trenažéru, který od něho dostala máma k Vánocům. Nikdy u nás doma nebyl.

Zkrátka žijeme s mámou v docela dobré symbióze a nikdo nám nechybí.

Abych to uvedl na pravou míru, táta se během let objevil, přinesl mi k sedmým narozeninám stavebnici raketoplánu a strávil u nás celé odpoledne. Samozřejmě že jsem ho nepoznal, ani jsem nepocítil nic mimořádného, když mi máma řekla: „Mirku, tohle je tvůj táta.“

Ve dveřích stál vysoký hubený člověk s docela krátkými vlasy, tvářil se trochu vyplašeně a vůbec nevypadal jako gauner, jak ho babička Olga celou dobu líčila. Hned jsem pochopil, proč jsem tak nemožně hubený a všechno na mě visí. Zajímavé je, že mi nikdo do té doby neřekl, že jsem celý táta.

„Ahoj, Mirku,“ řekl.

„Ahoj,“ odpověděl jsem.

To jen ve filmech se dětem, které tátu vidí po mnoha letech, koulejí slzy, vrhají se mu do náruče a vše napravují během jediného odpoledne. Fakt je ten, že jsem byl rád, že si se mnou někdo

hraje. Máma si se mnou každý večer odjakživa povídala a četla mi, ale postrkovat autíčka a stavět lego ji nebavilo. Ocenil jsem, že je táta šikovný, protože bez něho bych raketoplán určitě sestavit nedokázal.

Celou dobu jsem mlčel, táta občas prohodil: „Podej mi tohle, tohle patří sem, ukaž mi ten návod.“

Máma nám přinesla do pokojíku občerstvení a dost se jí třásly ruce, protože vylila džus docela jinam než do skleničky.

„Promiň,“ vyhrkla, a táta na to nic neřekl, jako by si nevšiml, že mu polila košili.

Bylo mi s ním fajn. Dokonce jsem mu při odchodu chtěl dát pusu, ale on rozpačitě vycenil zuby a řekl: „No... jsi už přece velký kluk, ne?“

Musím přiznat, že ten večer jsem se kvůli tomu rozbřečel. Urazilo mě to. Pusu jsem v té době nedával jen tak někomu, jenom mámě. Pro tátu to měla být pocta. Máma z toho byla naprosto vyřízená, protože si myslela, že brečím, že chci, aby se táta vrátil.

Chtěl jsem pak za tátou chodit domů, ale nešlo to.

„To nejde,“ říkal mi táta.

„Proč?“

„Bydlím daleko.“

„Jak daleko?“

„Hodně.“

„Můžeme jet autem.“

„Nemám přece auto.“

„Tak nás odveze máma?“

„Ne, to nejde.“

Postupem času jsem se přestal ptát, takže vyšlo to, co si táta přál. Nikdy jsem u něho nebyl. Babička to pochopitelně komentovala: „Já bych tě k němu stejně nikdy nepustila!“

Od té doby se táta objevuje sporadicky. Jednou za tři měsíce mi pípne esemeska, sejdem se někde v parku, táta se zeptá na školu a na kamarády, přidá nějaké peníze a přimlouvá se,

abych netrával tolik času u počítače. Jenže já mu těžko vysvětlím, že patnáctiletý lidi se už netoulají venku jako za jeho mládí, ale jsou přilepený k tabletům ve vlastní posteli.

„Virtuální svět není tak pestrý jako ten skutečný.“

Táta mi nikdy nemluví do života, známky ve škole ho nikdy nebraly, ale tablet mu pije krev. Dokonce jednou prohodil, že dát tablet dítěti je největší zvěrstvo lidstva.

„Horší než válka?“ zeptal jsem se.

„Lidi válčí z nudy,“ odpověděl mi záhadnou větou.

Vzhledem k tomu, že tablet má celá třída, bych řekl, že se táta plete.

„Chápeš, že virtuální svět ti ten skutečný nikdy nenahradí?“

„Já vím.“

„Myslím, že nevíš.“

„Tak nevím.“

Nehádat se jsem se naučil během soužití s mámou. Cítil jsem, že tím tátou pokaždé rozladím. Bylo mi to ale vždycky jedno.

Vždyť já ho nevyhledávám, nemusím s ním sdílet stejný názor.

„Jsi malý, ještě to nemůžeš posoudit.“

Táta to řekl, jako by mě chtěl vyprovokovat, protože v patnácti člověk určitě není malý, navíc o mně s mými sto osmasedmdesáti centimetry se to snad ani říct nemohlo, ale já se nedal vytočit. Pokrčil jsem rameny. Táta se po takových setkáních obvykle neobjevil víc než osmdesát dní.

Tentokrát se objevil ještě před vysvědčením. Kvitoval, že jsem se dostal na průmyslovku, ačkoli prohodil, že by nebylo špatné, kdybych se vyučil třeba truhlářem.

„Řemeslo má zlaté dno,“ pousmál se. „Práce rukama osvobozuje.“

Když jsem se dozvěděl, co táta dělá, nechápal jsem. Táta myje okna. Říká se tomu „výškové práce“. Celý den visí na laně, připevněném na střeše prosklených věžáků, v kterých pobíhají stovky manažerů v kravatách s platem desetinásobně vyšším, než má on, a vedle se houpá kbelík s bublinami. Ve škole tvrdím, že je horolezec.

„Hm,“ řekl jsem.

Na přednášku jsem nebyl zvědavý. Možná má pravdu, ale z naší třídy šel na učňák jenom Matěj, a to je totální magor.

„Víš, Mirku, nevím, co ti o mně řekli...“ pokračoval táta a měl v očích najednou něco, co mi u holek nevadí, ale u mužů bytostně otravuje.

„Nikdo mi nic neřekl,“ zrudl jsem a snažil jsem se vytěsnit jakoukoli vzpomínku na babičku Olgu.

„Nemusíš mi nic vysvětlovat,“ pousmál se táta, „já si to umím představit. Mirku, chtěl bych tě vzít na výlet a být s tebou delší dobu než obvykle.“

Vzpomněl jsem si na dědu Vlastu a jeho výlety s dvojčaty. Opět zklamání všechny psychology světa, kteří tvrdí, že v každém opuštěném dítěti je touha být s biologickými rodiči. Odjet s tátou na prázdniny se mi vůbec nechtělo.

„Víš,“ pochopil táta, „měli bychom se pořádně seznámit. Rád

bych ti ukázal místa, kam ses ještě nepodíval. Tedy – v notebooku možná, ale ve skutečnosti ne.“

Tvářil jsem se schválně asertivně. Tátovi to bylo trapné, ale měl výdrž.

„Pojed se mnou na konec světa.“

„Kam?“ vyhrkl jsem zvědavě, až to zase bylo trapné mně.

„Existuje jedno místo, kde si člověk uvědomí svou nicotu. Je dobré ho poznat. Je ve Španělsku.“

„Aha,“ řekl jsem.

Dál jsem neprojevoval žádný zájem. Popíjel jsem kolu a rozhlížel se kolem. Táta byl nervózní a určitě mu to bylo líto. Babička Olga by ze mě měla radost.

„Cesta tam trvá docela dlouho. Ale přesto si myslím, že by tě to bavilo.“

„Jak dlouho?“

„Dva měsíce.“

„Dva měsíce do Španělska?“

„Jo. Pojedeme totiž na kole.“

40 DNÍ PŘED

Táta mi dal týden na rozmyšlenou. Byl jsem rozmyšlený prakticky ihned: nepojedu. Nahlas jsem neřekl nic, krčil jsem rameny a dělal, že nevím.

Táta trval na tom, že mám o tom přemýšlet do příští soboty.

„Nebudu to vědět ani v sobotu.“

„Teď neodpovídej. Až za týden,“ rozloučil se se mnou.

Zkusil jsem sondovat názory lidí na netu.

„Kdo chce jet na konec světa?“ hodil jsem si na zeď na fb.

„S kým?“

„Kde to je?“

„Compostela. Čti Kompostela.“

„Proč?“

„Nudíš se?“

Nejdřív jsem mlžil, ale pak jsem napsal pravdu.

„To nedáš,“ napsala Bára a okamžitě dostala osm lajků.

To rozhodlo. Pojedu.

„Pojedu,“ napsal jsem tátovi.

Zavolał obratem.

„Každý den musíš trénovat na rotopedu a pokud možno každý den vyrazit na cyklostezku, a to i v dešti. Pokud se ti to nezhnusí, je šance, že bys cestu zvládl.“

„Já jezdím na kole rád,“ zahučel jsem. „Ještě nikdy jsem do kopce neslezl z kola, na rozdíl od mámy.“

„Ale ještě jsi nikdy nejel každý den padesát kilometrů.“

„Jezdím dobře. Projeli jsme Beskydy i Šumavu.“

Nedodal jsem s kým, ale táta asi věděl, že s mámou a Markem.

„Vím,“ pousmál se táta. „Taky bych ti to jinak nenabízel. Nikomu bych to nenabízel.“

Táta to řekl naprosto normálně a já měl najednou hrozně div-

ný pocit. Tlouklo se ve mně tvrzení babičky Olgy a dědy Vlasty. Proč děda říkal, že táta je fajn, a proč babička Olga považuje tátu za gaunera a ignoranta.

„A taky to musíš říct mámě,“ dodal táta.

„Nechceš jí to říct ty?“

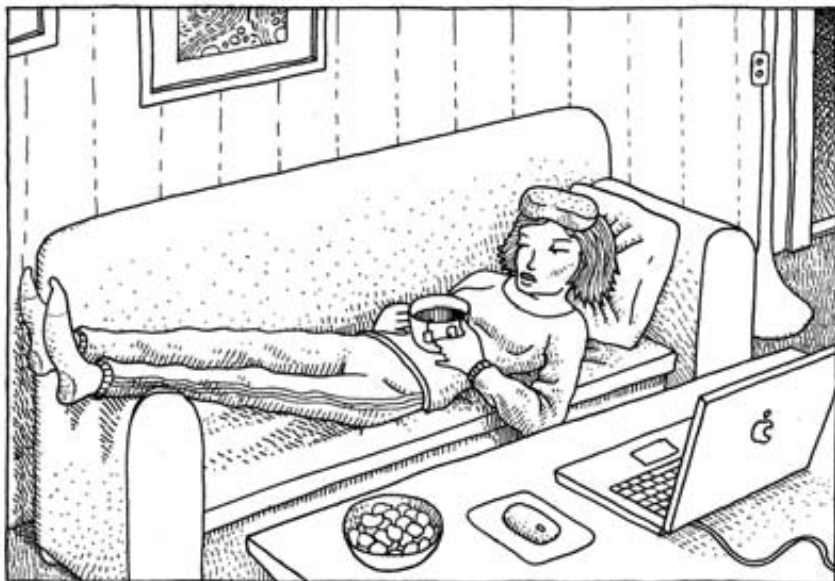
„Ne. Podrobnosti s ní doladím, až si budeš jistý, že pojeděš.“

„Ale já pojedu!“

„Zavolej mi za týden. Každý den trénuj.“

Cesta na kole do Španělska mě začala zajímat. Táta mluvil o nádherných přírodních scenériích a já si uměl představit, jak se budou vyjímat na facebooku. Se mnou a mým novým kolem obzvlášť. Došlo mi, že když mi táta dával před půlrokem k narozeninám kolo, musel už vědět, že mě chce vzít na cestu do Compostely.

Jít s tím za mámou se mi nechtělo, bylo mi jasné, že se ztváří překvapeně a bude jí to líto. S tátou jsem ale nebyl zvyklý lícitovat. Nezbylo mi než prostě udělat, co mi poručil.

Máma je vždycky večer po práci grogy, leží na gauči a pije zelený čaj. Na stole má otevřený notebook, protože pracuje prakticky neustále. Když jsem byl malý, náš večerní rituál začínal právě tím, že jsem si k ní lehl, ona mě pusinkovala po čele a říkala mi takové věci, jako že jsem její brouček a tak všelijak. Ani nevím, kdy jsme tenhle rituál přestali dodržovat. Už několik let se večer jenom pozdravíme a každý si hledíme svého počítače. V posledním týdnu každý den mlčky sednu na trenážér a šlapu, až jsem mokrý jako myš. Když mám dobrou náladu, vytáhnu kolo a projedu se půl hodiny venku.

Máma měla na hlavě dokonce mokrou žínku. Venku bylo parno, i když teprve končil květen. Usedl jsem zase na rotoped. Sázal jsem, že se mě máma konečně zeptá, proč trénuju.

„Mirku?“ ozvala se, když jsem ujel kilometr a půl. „Co najednou blbneš s tím trenážérem?“

„S tátou jsme se dohodli, že pojedeme v létě do Španělska.“

„Na kole?“

„Jo.“

„S tátou?“

Máma byla podle očekávání překvapená. Cítil jsem, že jí dělá problém zůstat klidná. Stáhla si z čela žínku a posadila se.

„Ty chceš jet s tátou v létě na kole do Španělska?“

„Jo.“

„A... kdo to vymyslel?“

Rozjel jsem se a mlčel.

„Že se ptám! A ty opravdu chceš?“

„Jo.“

Máma se zvedla. Povytáhla si legíny a nazula si zpátky adidasky. Máma totiž chodí po bytě v botách, což mě baví a babičku Olgu rozčiluje. Konkrétně nesnáší lodičky – prý dělají v koberci díry.

„Když nám dal Marek rotoped, neřekl jsi ani popel!“

„No a?“

„Dělal jsi, že ho nevidíš.“

„Nedal ho mně, ale tobě,“ připomenul jsem.

„To je jedno!“

Netušil jsem, že to mámu celou dobu štvalo.

„Já opravdu nechápu, jak se mu daří prosazovat svoje nápady!“ vykřikla máma. Obvykle nezvyšuje hlas, ale tentokrát se přestala hlídat. Dokonce mi poprvé v životě prozradila, co si o tátovi myslí. „Tvůj otec je příšerný manipulátor!“

„Mami, chceme jenom jet na kole k moři, to není nic šíleného.“

Máma pochodovala po pokoji. Docela vypadla z role úspěšné asertivní manažerky.

„Vždyť mě i přesvědčil, abych ti dala jeho jméno!“

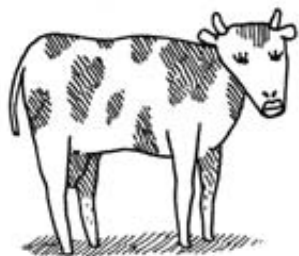
To mě překvapilo. Netušil jsem, že se moje jméno mámě nelíbí. Pyšnou princeznu jsem v dětství viděl tisíckrát.

„Říkala jsi, že se jmenuju po králi Miroslavovi.“

Máma po mně jenom bleskla okem.

„A co jsem ti asi měla říct?“

Pravda, že starobylé jméno mám ve škole jenom já a Marie Hochová, jejíž maminka je hluboce věřící a pravděpodobně si myslela, že dcerka bude druhá Panenka Maria. Rodiče se vůbec v dětech dost pletou. Paní Hochová určitě, protože Marie je zmalovaná kráva.

Máma stála u okna a zbytečně upravovala záclony. Pak se otočila a hlas jí zazněl prosebně: „Mirku, ale ty přece výlety na kole dost bojkotuješ.“

V poslední době, když mě zval její přítel Marek, odmítal jsem. Vymlouval jsem se na učení. Odjízďeli tedy s mámou sami. Já se pochopitelně neučil, ale byl jsem s tabletem a prochatoval jsem nekonečně hodin s Klárou. Je z vedlejší třídy a dostala se na obchodní akademii. Ve škole děláme, že se neznáme, ale každou noc si posíláme dost odvážná milostná vyznání a obrázky. Kromě jednoho místečka vím o Kláře úplně všechno. Ale i k němu určitě dojde. Další věc, kterou umožňuje virtuální realita, kterou táta věčně odsuzuje.

„Je to strašně daleko,“ řekla máma. „Díval ses na mapu?“

„Ne.“

„Mirku, ty si myslíš, že to ujedeš?“

„Proč ne?“

„Je to šíleně daleko,“ opakovala máma.

Natáhla se po notebooku a chtěla, abych si trasu teď hned okamžitě prohlédl. Udělal jsem to. Je fakt, že červená linka z Prahy do místa, které mi táta napsal na kus papíru – Santiago de Compostela, se táhla přes celou Evropu.

„Jenom tohle?“ zašklebil jsem se.

Věděl jsem, že mě máma chce přemluvit, abych léto strávil s ní a s Markem a s tátou nejel. Cítil jsem z ní žárlivost, podobnou té, která sžírá babičku Olgu kvůli Vlastovi. Bylo mi mámy docela líto. Její snaha měla docela opačný efekt. V duchu jsem samozřejmě váhal, jestli se na takovou cestu přece jen nemám vykašlat, ale teď jsem naopak začínal chtít překonat sám sebe. Netušil jsem, jestli tři tisíce kilometrů ujedu. Ale chtěl jsem to zjistit. Taky mě napadaly pološílené myšlenky, co táta udělá, až nebudu moct. Nechá mě ležet u cesty? Toho se možná máma bála.

„Vůbec ho neznáš!“

„Je to můj táta.“

„Jak myslíš,“ máma vstala z gauče a s povytaženým obočím dodala, že doufá, že pro mě nebude muset přijet autem a pokazit si tak dovolenou.

Chystá se totiž s Markem do Itálie a do Řecka.

„Právě jsem tě chtěla pozvat,“ řekla zklamaně.

„Mami, je mi patnáct! Jet s vámi na dovolenou už prostě nechci.“

„Aha.“

Máma silou vůle udržovala klid. Měl jsem chuť ji chytit za ruku a třeba jí dát pusu, ale překonal jsem to.

Za dva dny jsem se nevyhnul konfrontaci s babičkou Olgou. Přiřítla se a byla vzteklá. S tou jsem na prázdniny nikdy jet nechtěl, přesto jsem s ní byl v létě nejčastěji. Jako malého mě

přes moje protesty brala na chalupu, kde jsem řval na dvorku a do lesa jsem chodil jako za trest. Máma nemívala v létě moc dovolené, a když, tak jsme odlétli na týden k moři, kde jsem se krutě nudil, protože opalování mě nebavilo a máma mě nechtěla pustit do vody samotného. Pak nastala éra letních táborů. Máma mi vybrala cyklistický, na který jsem jel šestkrát. Dostal jsem nové kolo a přilbu, dokonce si myslím, že to tehdy zaplatil táta.

Na táborech jsem ocenil, že jsem se tam pokaždé líbal s hol-kama, v jedenácti letech poprvé. Nezapomenu, jak mi Martina vrazila jazyk do pusy a pak se smála, když jsem se rozkašlal. Ale do stanu, kam se zavřela s Petrem a Vojtou, mě nevzala. Zkrátka moje dosavadní prázdniny nic moc.

„Tobě se zdá fér odjet na celý dva měsíce s chlapem, který se na tebe vykašlal?“ udeřila na mě babička. „Není ti to blbý vůči mámě, která se o tebe starala sama celých patnáct let?“

„Mami, nech ho,“ okřikla ji máma.

„Co bych ho nechávala? Když byl malej, pořád jsi mi zakazo-vala, abych mu řekla, co je jeho táta zač. Teď je velkej, tak ať to slyší!“

Měl jsem chuť jim říct, že pojedu už jenom proto, že mi to zakazují, ale byl bych proti sobě.

„Jeď si,“ uzavřela babička svůj monolog. „Ale až tě tvůj otec dostane do maléru, buď tak laskav a nevolej o pomoc!“

Máma babičku vypakovala, a pak už se k tématu vracet nechtěla.

„Mami, já to zvládnou,“ ozval jsem se. „Nemusíš mít starost.“

„Já nemám starost, že bys to nezvládl ušlapat,“ pousmála se máma. „Ale je pravda, že tátu vůbec neznáš. A hlavně on tebe ne.“

„Povídal, že chce, abych ho poznal.“

Máma se na mě podívala zvláštním pohledem.

„Aha,“ odpověděla a pohládila mě po vlasech. Musela se hodně natáhnout, protože jsem už asi o hlavu vyšší než ona. Trochu jsem ji objal, což působí legračně, protože se musím dost shýbnout. „Tak si to užij,“ řekla nakonec.

V noci jsem se přiměl podívat se na Svatojakubskou cestu pořádně. Surfoval jsem po internetu dost dlouho, našel jsem mrazy nadšenců, kteří ji už absolvovali nebo se na ni chystají. Zjistil jsem, že vydat se do Compostely je dneska děsně populární. Dělá to už kdejaká celebrita, která se pak chlubí v tisku. To jediné mě odrazovalo.

Fotky z cesty ale byly parádní. Divoká příroda jako ve filmu. Uměl jsem si představit, jak budu zásobovat svůj profil na fb.

Rozhodl jsem se to sdělit Kláře.

„Co budeš dělat o prázdninách?“ napsal jsem jí.

„Proč se ptáš?“

„Jsem zvědavý.“

„Chceš mě někam pozvat?“

Přestal jsem psát a přemýšlel, jak je možné, že holky konverzaci vždycky strhnou na docela jinou stranu, než si člověk přeje. Klára se asi naštvála, že jsem hned neodpověděl, a vypnula si chat.

„Jak ses rozhodl?“ pípla mi esemeska od táty.

„Pojeď.“

„Víš to máma?“

„Jo.“

„Trénuješ?“

„Jo.“

„Prima. Dobrou noc.“

15 DNÍ PŘED

V polovině června odjela naše třída na závěrečný výlet. Třídni učitelka Machová si vzala na pomoc tělocvikáře Vavřenu, protože prý na nás už nemá nervy. Často nám vyučující tvrdí, že jsme nemožná třída a že je dobře, že ze školy zmizíme. Když jsem to řekl mámě, abych ji pobavil, přelétla jí přes obličej nespokojenost.

„Proč otravujete?“ zaskočila mě máma. „Chovej se vždycky tak, aby lidem bylo líto, že odcházíš, a ne naopak.“

Upřímně jsem se nad tím ve vaně zamyslel a musel jsem v duchu konstatovat, že neotravujeme všechny. Jenom ty, kteří se nechají.

„Machová je dobrá učitelka,“ řekla mi máma.

Netvrdil jsem, že je špatná. Jenže je těžký udržet se v klidu, když Machová vykládá o básnících, spisovatelích nebo jiných umělcích, zapáleně popisuje jejich obrovský talent, dar, který věnovali lidstvu, a tak všelijak, a pak výklad zakončí: „Nakonec spáchal sebevraždu.“ Nevím, má asi pro sebevrahy slabost, ale my už na to čekáme, a když to řekne, přes všechnu snahu o zachování piety vybuchneme. Machová si posune brýle ke kořenu nosu, hledí do sešitu, v kterém má drobounkým písmem poznámky, a čeká, až se dochechtáme. Při zkoušení Matěje Burdy se dusíme smíchy, protože víme, co bude jeho jediná správná odpověď.

Vavřena lusknul prsty.

„Tak vstávat, vstávat, pokračujeme!“

Vavřena nás silným hlasem zvedal ze země. Seděli jsme na Řípu. Po tříhodinové túře, protože tak dlouho nám trvalo, než jsme se na památnou horu vyšplhali, jsme se rozvalovali ve stínu borovic a hleděli na obzor. Osobně mě dost překvapil. Staré pověsti české mě nikdy moc nezajímaly, ale pověst o prarotci Čechovi si pamatuju. Zemi mlékem a strdím oplývající jsem

si představoval úplně jinak. Ostré vrcholky hor, které člověk z Řípu vidí, mému oku nijak nelahodily, dovolil jsem si parafrázovat Jiráska. Navíc s komíny trčícími uprostřed Lovosic.

„Mám vyvolat konflikt?“ zeptal se Vavřena kovovým hlasem Veroniky, která byla poslední a dělala, že neslyší.

Vavřena je dvoumetrový, uměl by člověka určitě zabít. Je fakt, že na nás nikdy neřve, ani nemluví výhrůžně, přesto se ho bojíme. Zajímavý. Veronika dělala všechno pro to, aby se na ni třída koukala. Soukala si na zpocený nohy ponožky a kňourala, že na ni musíme počkat.

Uvědomil jsem si, že takové chování nesnáším stejně jako většina kluků. Proč si holky myslí pravý opak, je mi záhadou.

Z kopce to šlo samozřejmě rychleji. Bavilo mě jít za Vandou a Markétou, které měly neskutečně krátké šortky a holé nohy. Nejsem úplný amatér, už jsem několikrát holčičí nohy hladil, ale holky ze třídy mě nikdy nevzrušovaly. Všechny jsem je znal do puntíku, chodíme spolu od čtvrté třídy. Po pěti letech společ-

né školní docházky jsem přesně věděl, kdy hrajou divadlo, kdy se bojí, kdy jsou vzteklé a kdy spolu nemluví. Neměly šanci mě něčím překvapit, a proto jsem je z duše jako potencionální partnerky docela vytěsnil. Moje žena, respektive dívka, musí mít tajemství. Rozhodně nesmí kvílet jako Veronika anebo se řehtat jako Pavlína. Klára, s kterou si píšu dost odvážné zprávy, mi vyhovuje jenom proto, že ve škole dělá, že se neznáme. Jsem zvědavý, jestli mě některá oslní tak, že budu ochotný se s ní vodit na veřejnosti za ruku. Prozatím mě ta představa děsí.

„Kam pojedete na prázdniny?“ zeptala se nás Machová, když jsme už seděli ve vláčku klopýtajícím k Praze.

Nemyslím si, že ji to moc zajímalo, spíš nás chtěla utišit. Spolužáci začali vyjmenovávat obligátní letoviska na pobřeží Itálie či Chorvatska. Pár dětí jelo ještě na tábor. Monika se chlubila, že letí do Číny. Já se konverzace neúčastnil, protože jsem nevěděl, jak by na cestu do Compostely kluci reagovali.

Machová nám znovu opakovala, jaké máme neuvěřitelné štěstí, že můžeme courat po celém světě. Připomněla nám, že za jejího mládí se smělo jenom do několika, asi pěti zemí východního bloku. To nás pochopitelně rozesmálo, hlavně Pavlína hýkala jako osel a rozhýkala celý vagon.

Machová znaveně hleděla z okna. Nechala nás hlučet, což bylo znamení, že je opravdu unavená. Díval jsem se na holky a přemýšlel, co by se stalo, kdybych vstal a rozjívěné Pavlíně jednu vrazil. Moje oči se střetly s těmi učitelky Machové. Pravděpodobně myslela na to samé. Ale byl konec školního roku, a to učitelky rezignují.

„A kam pojeděš ty?“ vyzvala mě tiše.

Vzpomněl jsem si na mámu a na to, jak říkala, že je škoda, že si o nás Machová nemyslí nic extra. Jsme jen další rozjívěná skupina dětí, která se jí mihne životem.

„Já pojedu na konec světa,“ řekl jsem.

Machovou to zaujalo. Naklonila se ke mně: „Prosím?“

„Pojedeme na kole do Compostely.“

Machové se rozšířily zorničky, jako kdyby si šlehla.

„Do Santiaga de Compostela?“

„Ano.“

Musel jsem to říct dvakrát, protože spolužáci děsně řvali. Machová se na mě dívala, jako kdyby mě viděla poprvé v životě.

„Poslechni, Miroslave, tos mě hodně překvapil. Neděláš si ze mě legraci?“

„Ne.“

„Vím, že máš z tělocviku jedničku, ale taková cesta vyžaduje mnohem větší disciplínu.“

„Jezdíme na výpravy na kole odmalička. Každý den trénuju.“

Machová mě stejně sledovala s nedůvěrou.

„Odkud pojedete?“

„Z Prahy.“

„Je to víc než tři tisíce kilometrů.“

„Vím,“ usmíval jsem se asi jako malý dítě, který vůbec neví, která bije.

Několik spolužáků si všimlo, že vedu s třídní konverzací, a zvědavě zmlklo. Najednou celý vagon poslouchal, že budu dva měsíce šlapat na kole přes celou republiku, Německo, Francii a Španělsko.

„Jaký máš kolo?“ zeptal se Matěj.

„Červený,“ zašklebil jsem se a Matěj si zaklepal na čelo.

„Kecáš,“ strčil do mě Martin. „S kým?“

„S tátou.“

„Ty máš tátu?“ vycenila na mě zuby Pavlína.

Ignoroval jsem ji. Čekal jsem, že tím bude konec jejich vyptávání, a nespletl jsem se. Jakmile jsou v něčem namočený rodiče, puberťáci to přestane zajímat.

„Na pouť do Compostely se vydávali středověcí poutníci, kteří putovali k hrobu svatého Jakuba,“ řekla Machová. „Od té doby tam lidé vyrážejí hlavně proto, aby se očistili.“

Pár lidí ze třídy nezklamalo. Tahle hláška je zase nadzdvihla. Machová odvrátila zrak a do příjezdu do Prahy už jenom hleděla z okna.

1 DEN PŘED

Postel v pokoji jsem měl plnou věcí, které na ni naskládala máma. Trička, slipy, ponožky, mikiny, sportovní kalhoty. Baterka, papírové kapesníky, čepice, pláštěnka.

„Táta říkal, že toho mám mít tak akorát.“

„Budeš na cestě dva měsíce.“

Pokrčil jsem rameny. Máma taky. Ani jeden z nás netušil, co přesně má táta v plánu. Máma byla dost nervózní, o babičce Olze ani nemluví.

„Musí se mi to vejít do brašen na kolo.“

„Vím. Až přijde táta, probere ti to.“

„Bude si myslet, že jsem malej, když si neumím zabalit,“ namítl jsem.

„A co si myslím já, to je ti jedno?“ pousmála se máma.

Ženy jsou hrozně vztahovačné, to je děs.

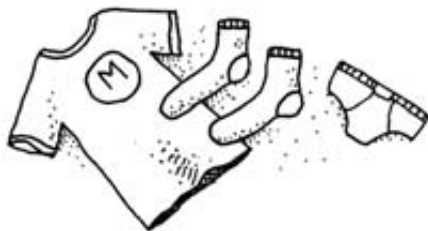
Usedl jsem k počítači a napsal na svou zeď na fb: 1 den před. Do minuty jsem měl sedm lajků a Karolínin komentář: Před čím? Karolína je pěkná, ale blbá. Absolutně bez kreativity. Poznámka Martiny byla lepší: Před pikolou, za pikolou nikdo nesmí stát. Martina se mnou chodila do školky.

„Tak kdy táta přijde?“ zopakovala máma.

„Nevím. Říkal, že večer.“

„Marek říkal, že bys měl mít svou mapu.“

Máma měla na čele vrásky. Marek považuje tátu za naivního hajzla. Řekl to mámě, když se mu svěřila s tátovým nápadem. Prozradila mi to babička Olga. Řekla mi to s pýchou v hlase. Po-

tvrdí se mi, že žárlivost je horší vlastnost než zbabělost. Nepochápu, proč Markovi vadí, že někam jedu s vlastním tátou.

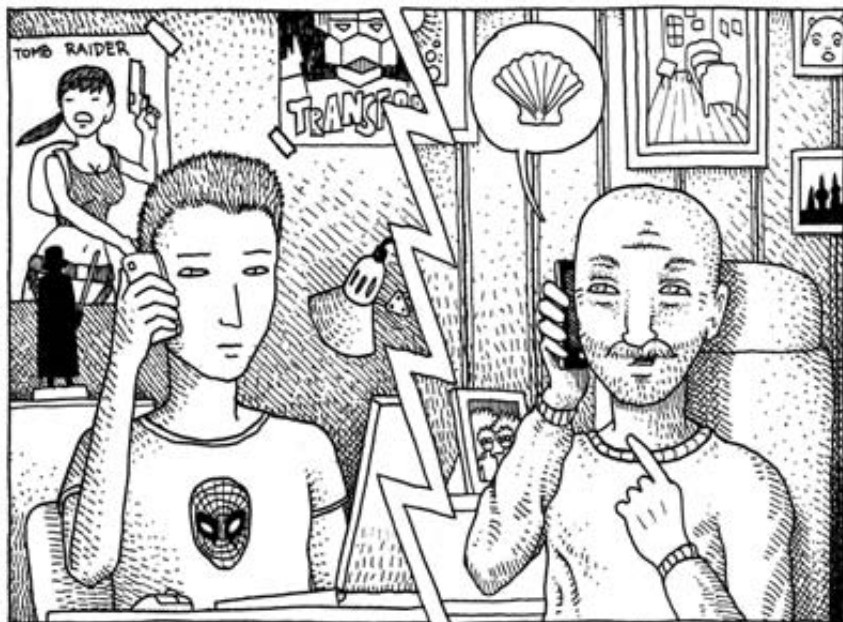
Máma z pokoje odešla a já zase usedl k počítači. Zítra začínají prázdniny. Naše třída se rozpadá, a mně je to úplně fuk. Ve třídě není nikdo, po kom by se mi stýskalo. A navíc – díky facebooku se neztratíme. Ale kupodivu mě zamrzelo, když mi máma jen tak mimochodem sdělila, že jejich třída na konci devítky bulela a večer se sešla u spolužáka ve sklepě.

„Narvali jsme se tam jak sardinky a objímali jsme se v jednom chumlu do půlnoci.“ Máma se při té vzpomínce zašklebila. „A líbali jsme se, samozřejmě. Všichni dohromady.“

Neuměl jsem se v podobný situaci představit. Možná byly děti dřív vážně jiný.

Věčně jsem kontroloval mobil, ale táta se neozýval. Zato třikrát volala babička Olga.

„Nevolá?“ ptala se pokaždé jízlivě.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.